A°. 1842. N°. 102.

DONDERDAG DEN 22sten DECEMBER.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 19 *December* 1842.

Bij Koninklijk Besluit van den 23 September ll., No. 58, is tot *President van het Geregtshof alhier* benoemd: de Heer Mr. P. FIERS SMEDING, Lid van hetzelve Hof.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 20 *December* 1842:

(36589) WILHELM DAMES, heeft aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Colonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Nd. Am. Brik *Salem*, Kapt. E. Upton, van Salem, laatstelijk van Cayenne, hebbende 2 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 17den dezer, het Schip Christina, Kapt. W. C. Ran, naar Amsterdam; lading: 832 vaten Suiker, 34 balen schoone en 6 dito vuile Katoen en 34 balen Cacao.

Den 20sten, de Nd. Am. Brik Tallmadge, Kapt. J. Waite, naar het Neder district Nickerie.

Idem, de Nd. Am. Brik Alpin, Kapt. Foster, naar Boston; lading: 289 vaten Malassie.

In het Neder-district *Nickerie*:

Den 7den November, het Schip Zodiak, Kapt. A. C. Krul, lading: 141 vaten Suiker en 49 balen schoone Katoen.

Den 22sten, het Schip Equator, Kapt. J. G. Kunst, lading: 109 vaten Suiker. — Beiden naar Rotterdam.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

(*Uittreksels uit de Hollandsche Couranten, tot en met 2 November 1842.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, *6 October.*

De vaste gewoonte, welke de Fransche Jurij heeft aangenomen, om iedere schuldig verklaring, ook aan de gruwelijkste feiten, vergeld te doen gaan van eene bij-verklaring van verzachtende omstandigheden, heeft onlangs aan den geestigen Charivari, het volgende bijtende artikel daarover doen geven.

BEZWARENDE GEVOLGEN VAN DE VERLIGTENDE OMSTANDIGHEDEN.

Sedert eenige maanden leest men alle morgen in de dagbladen regtsgedingen van den afschuwelijksten aard, die ten gevolge der door den Jurij erkende verligtende omstandigheden, meest allen afloopen met eene veroordeeling tot eenen twintig- ja zelfs tot eenen tienjarigen dwangarbeid. De wijn is over het algemeen gezond, maar voor hen, die er zich aan te buiten gaan, is hij verderfelijk; even zoo zijn de verligtende omstandigheden, met matigheid toegepast, overheerlijk, maar bij onverstandig gebruik worden zij hoogst schadelijk.

Nog onlangs is een man, die schuldig verklaard was aan het vergiftigd hebben van *vijf personen* van zijne familie, uit hoofde der verligtende omstandigheden niet ter dood veroordeeld geworden. Die omstandigheden waren ongetwijfeld hierin te zoeken, dat mijn heer nog al kosten had moeten maken, om arsenicum voor niet minder dan vijf personen te koopen.

Misschien heeft ook dit als eene verligte omstandigheid mogen gelden, dat die personen de naaste bloedverwanten van den vergiftiger waren, en dat men zich bij een familiemaal wel eenen grap mag veroorlooven.

Een anderen keer is het een zoon, die zijn vader verbrandt en hem, volgens zijne eigen uitdrukking, *braadt als een pad.* Nu zou men misschien denken dat de zwaarste straf van het wetboek op deze ijsselijkste aller euveldaden zal worden toegepast? — Volstrekt niet! — De Jurij gevoelt zich aangedaan, snuit zich den neus en vindt in de handelwijze van dezen weinig kieschen zoon eene, bij uitstek, verligtende omstandigheid, — waarschijnlijk deze, dat hij niet ook zijne moeder verbrand heeft, toen het toch slechts ééne moeite geweest zou zijn.

Laatstelijk was het een herder, een lief herdertje, die een jeugdig meisje, waarvan hij de oorbellen wilde stelen, met zijn herderstafje had doodgeslagen. De onvermijdelijke verligtende omstandigheid is zich ook tusschen dezen *Corydon* en de wrekende hand van het geregt komen stellen. — De Jurij heeft misschien ontdekt, dat de oorbellen slechts van klatergoud waren.

Een moordenaar legt zich, met het geweer in de hand, aan den hoek van een bosch in hinderlaag, en blijft zoo vijf uren lang op zijn slagtoffer liggen wachten. De Jurij verklaart op zijne eer en zijn geweten, dat het feit zonder voorbedachten rade gepleegd is.

Heden eindelijk wordt een van kindermoord overtuigd meisje tot vijf jaren gevangenisstraf, en haar medepligtige tot twee jaren van dezelfde straf gevonnisd. De verligtende omstandigheid is, dat die medepligtige, tevens de vader van het kind en priester is.

Al de bladen, zonder onderscheid van kleur, verheffen zich tegen dit monsterachtig misbruik van de verligtende omstandigheid, en het *Journal des Débats* betwigt te regt zijne verwondering over den zonderlingen weg, welken de jury is ingeslagen. Maar hetgene tot dus ver nog door niemand is opgemerkt geworden is, dat die zonderlinge regtsbeslissingen, die sedert lang te talrijk waren, nog driedubbel hebben toegenomen, sedert de uitvinding der *eervolle en onafhankelijke gezworenen*, die zich zoo wreed, zoo onverbiddelijk ten opzigte van het minst vergrijp van de drukpers betoonen. Na het vonnissen van een dagblad gevoelen zij de behoefte om tien moordenaren vrij te spreken. Voor het minst dat dit nog langer moet duren, zal het verkieslijker worden een dief, dan een schrijver te zijn.

Een advokaat, die heden als verdediger van eenigen doortrapten schelm optreedt, moet al zeer weinig vernuftig zijn, zoo hij niet het een of ander weet uit te denken, om voor zijnen cliënt de eene of andere verligtende omstandigheid te doen erkennen. Hoe ligt toch zou hij kunnen bewijzen, dat deze zeer mooi op de klarinet speelt, dat het hem verschrikkelijk veel moeite gekost heeft, zijn slagtoffer te overmeesteren, dat het slagtoffer niet gevaccineerd was, of zoo het een of ander.

Maar de verantwoordelijke uitgever van een dagblad, die in handen van het geregt vervalt, mag zoodra hij de audientie-zaal is binnengetreden, alle hoop wel laten varen; in de oogen van ieder der gezworenen is zijne veroordeeling duidelijk voor hem te lezen. Zelfs diegenen kunnen, die groene brillen dragen werpen verschrikkelijke blikken op den aangeklaagde...., ik wil zeggen op den schuldige.

De uitkomst is dan ook, dat terwijl de nieuwe jury reeds aan meer dan vijftig moordenaren het leven gered heeft, dezelve tegen de dagbladschrijvers alreeds voor ruim vijftig jaren gevangenisstraf en voor ruim twee maal honderd duizend franken boete, aan vonnissen geslagen heeft.

Het ministerie zou de belastingschuldigen alreeds van een gedeelte der belastingen kunnen ontheffen, want de boeten der dagbladen moeten toereikend zijn voor het budget; ik geloof evenwel dat er geene vermindering ter wereld zal plaats grijpen; deze meening schijnt u gewaagd, maar ik verzeker u dat dezelve in gemoede is.

Overigens zou men zich zeer bedriegen; zoo men zich verbeelde, dat de gezworenen, die eene zoo groote goedertierenheid jegens de moordenaren betoonen, zulks uit eene menschlievendheid doen. Zij willen van geene doodstraf weten, louter en alleen, omdat zij in de maatschappij hebben hooren zeggen, dat men den nacht, volgende op den dag, waarop men een zijner natuurgenooten ter dood veroordeeld heeft, nimmer goed slaapt. En goed te slapen is, waaraan die eervolle en onafhankelijke gezworenen bovenal hechten.

Al die arme drommels, kinderen aan derzelver moeders ontrukt, vaders van huisgezinnen, van welke men jonge kinderen berooft, al die zoo wreedaardiglijk vermoorden . . . , ja! des te erger voor hen. Is het niet ter wille van de groote misdaden, dat de verligtende omstandigheden uitgevonden zijn? Het bewijs hiervan is, dat waren zij niet groot, zoo behoefden zij niet verkleind te worden.

Maar, wat de dagbladschrijvers betreft, dit is eene geheel andere zaak: voor eene zinsnede, voor eenen regel, voor een woord worden zij gevangen gezet en geruïneerd, maar tot dus verre brengt men hen niet ter dood. . . Gij ziet dus wel, dat de gezworenen zich des avonds in volle gerustheid de katoenen slaapmuts over de ooren kunnen trekken.

Desniettegenstaande blijf ik er bij, van te zeggen, dat, had ik slechts eenige roeping, ik ten spoedigste mijne pen tegen een ponjaard zou verwisselen, en eene groote euveldaad zou begaan, in plaatse van een artikeltje ter neder te schrijven. Dit zou mij veel meer geld opbrengen, en bij de eervolle en onafhankelijke gezworenen zou ik veel minder gevaar loopen. Maar de roeping is niet in mij.

— De Sint-Simonisten, die nog kort geleden een' opgang maakten, dat men verwachten kon, hen de wereld met eene nieuwe Godsdienstige secte te zullen zien overstroomen, zijn in het niet terug gekeerd, doordien men geweigerd heeft hen door wreede vervolgingen tot martelaren te verheffen, en voor de geschiedenis is het niet zonder belang, aanteekening te houden van hetgene er ten gevolge van deze

verstandige kleinachting, van de meeste hoofden van die nieuwe, zoo kortstondige secte geworden is.

Lambert is naar Egypte verhuisd en zoekt thans als Lambert Bei de vrije vrouw in zijn mahometaansch serail. Duvegrier is vaudeville-dichter geworden. Michiel Chevalier heeft zitting bekomen in den staatsraad en schrijft voor het *Journal des Débats* artikelen over de staats-huishoudkunde en recensiën van boekwerken. Carnot is afgevaardigde. Cazeaux bestiert de droogmakerijen in de Landen en andere ondernemingen van nijverheid. Franson en Dugied zijn in de school der Roomsche kerk terug gekeerd. Margerin is hoogleeraar aan eene Roomsch-Katholijke universiteit in Belgie. Percire heeft eene plaats bij de hoogere administratie van den Versailler spoorweg. Laurent is lid van de regtbank te Rivas en heeft in den volksstijl eene levensgeschiedenis van Napoleon uitgegeven. Olinde Rodrigues, een der knapsten, is louter financier geworden. Mevrouw Bazard en haar schoonzoon de Heer Cheton zijn niet alleen weder katholijk geworden, maar de laatste is zelfs de schrijver van het blad *l'Univers Religieux*. Renaud en Leroux, die nimmer zeer geschikt voor de wijsbegeerte zijn geweest, zijn stil hunne vroegere werkzaamheden en studien gaan hervatten. Zichtal, de ijverigste voorvechter van het nieuwe stelsel, en die het langst daaraan getrouw gebleven is, heeft zijn vroeger bankiers beroep weder opgevat. Vader Enfantin zelf, de paus der nieuwe kerk, heeft tot zijn Vaticaan een huis buiten Lyon gekozen en is postmeester in gemelde stad, van waar men dus met regt kan zeggen, dat hij nog altijd zijne geslotene brieven over de wereld uitzendt.

— Volgens het *Journal du Havre*, heeft het regt van onderzoek op zee ook op de reede van Congo aanleiding tot eene botsing gegeven. Twee vaartuigen hielden elkander op het oog, het een blijkbaar een slavenhaler, het ander de Engelsche kruiser Rolla. Dit duurde eenige dagen. De slavenhandler, ziende dat de kruiser zijnen post niet verliet nam eindelijk een kloek besluit. Op klaar ligten dag zendt hij zijne sloepen naar land, de lading slaven was gereed, dezelve wordt opgenomen en ingescheept. Nu zend ook de Engelsche kruiser zijne sloepen, om het vaartuig te nemen en prijs te verklaren; maar naauwlijks zijn deze tot onder een geweerschot van den slavenhaler genadert, of deze roept dezelve toe niet digter te komen, en dit niet helpende, ontmaskert hij zijne batterijen, geeft vuur en dood 14 Engelschen, waarin hij de zeilen hijscht en zee kiest. De Engelschman, door zijn verlies te zeer verzwakt, heeft hen niet durven najagen.

— Het is mogelijk, dat Spanje nog eenmaal een zeer gelukkig land worde, maar voor het oogenblik is dit nog verre van het geval te zijn. De partijwoede is er, het is waar, in zoo verre aan het bedaren, dat de bloedige executiën, die nog kort geleden zoo menigvuldig waren, vervangen zijn geworden door slechts lijkdiensten, ter herinnering aan die vroegere offerhanden; maar zoo het zwaard heeft opgehouden de menschen weg te maaijen, het nijpende gebrek doet ze thans meer langzaam, maar ook nog meer pijnigend vergaan. De buitenlander, die zijn geld met al te blind vertrouwen aan Spanje heeft toebetrouwd, mist slechts de renten van deze kapitalen en heeft niets beduidende stukje papier voor zijne klinkende munt, maar de inlander heeft zich, of wel, zoo als de geestelijke, zijne middelen zien ontnemen, zoo dat hij thans van bedelen moet leven, want toch de onderstanden, die hem van regeringswege worden uitgekeerd, zijn zoo goed als niets, zoo bij voorbeeld is er onlangs aan een getal van 225 geestelijke zusters uitkeering gedaan van eene som van 13514 realen, opbrengst van openbare vermakelijkheden, gevende alzoo omstreeks de zeven gulden vijftig centen per hoofd, om ettelijke maanden van te leven; of wel, is hij militair of ambtenaar, zoo wacht men met uitbetalen van eenige gelden op rekening van zijne soldij of van zijn traktement, tot dat hij onder zijne ontberingen bezweken is, en geeft dan aan zijne nabestaanden zoo veel, als voor zijne begrafenis kosten benoodigt is, zoo dat de openbare schatkist door sommigen, en niet ten onregte, met een begrafenis fonds wordt vergeleken, en het van lieverlede een algemeen gezegde wordt, dat die in Spanje iets van zijne soldij of van zijn traktement wil trekken, door zijnen dood bewijzen moet, dit voorregt te verdienen.

Den 28sten. — De aandacht blijft nog gevestigd op de geschiedenis der zich te Marseille bevindende onbekende *Julia*, en naar mate zij meerdere Fransche woorden begint aan te leeren, naar mate begint men uit hare gezegden en gebaren al meer en meer een aaneengeschakeld verhaal op te maken. Het ontdekken van het lijk eens vermoorden in het departement van de Isere, hetwelk men vermoedt dat van haren vader te kunnen zijn, heeft aanleiding gegeven, dat een der regters te Marseille haar in verhoor genomen heeft, en de slotsom van het van hare verklaringen opgemaakt proces verbaal komt hierop neder; dat in de gestalte en de kleeding van haren vader geheel overeenstemmen met die van 't gevonden lijk; dat zij met haren vader, hare moeder en twee dienstboden op reis was; dat hare moeder, zich van het rijden kwalijk bevindende, het rijtuig met de beide dienstboden verlaten had, om een poos te voet te gaan; dat er onverhoeds een zwart gemaakt, havenloos man op het rijtuig was toegesprongen en haren vader bij den kraag had gevat, terwijl anderen de paarden tegenhielden; dat zij, door den schrik gedreven, het rijtuig was uitgesprongen weldra angstige noodkreten had venomen, die haar met ijzing hadden geslagen; dat zij onder dezelven de stem van haren vader had erkend; dat zij hierop in onmagt was gevallen en onbewust is hoe lang zij in dien staat gelegen heeft, maar dat, toen zij eindelijk weder tot zich zelve gekomen was, de angst haar steeds in de haar onbekende streek, waar zij zich zelfs door niemand kon doen verstaan, al verder en verder had voortgedreven, zonder dat zij eenige ander verkwikking had gehad dan eene zwarte vrucht, die zij van eenen doornachtigen heester plukte (braambesiën); dat zij eindelijk eenen priester had ontmoet, die te vergeefs getracht hebbende te verstaan wat zij zeide, haar eenige koekjes chocolaad had gegeven, van eenen voorraad die hij daarvan bij zich had; dat zij voorts een kruis op den weg ziende staan, zij zich voor hetzelve had ter neder geworpen en zoo vurig had gebeden, dat zij weder opstaande, noch honger noch vrees meer had gevoeld.

Uit alles is alzoo op te maken, dat haar vader door roovers vermoord zal wezen, maar welk het lot van hare moeder en van de dienstboden geweest mag zijn, hieromtrent zijn tot dus verre bezwaarlijk gissingen te maken.

DUITSCHE POST.

BERLIJN, 9 *October*.

Het Hoog Geregtshof alhier heeft dezer dagen deszelfs eind-arrest geslagen in een proces, hetwelk langer dan drie honderd jaren aanhangig is geweest, en waarin bij den aanvang als getuige heeft gediend gehad de beroemde Graaf van Egmond, die in 1563, op last van den Hertog van Alva, te Brussel onthalsd is geworden. Het proces werd gevoerd tusschen de famillie van Arenberg en de famillie van Manderscheid. In 1539 werd het op de rol gebragt en liep over eene som van 20,000 daalders, welke de eerstgemelde van de laatstgemelde vorderde, krachtens de artikelen van een in 1517 gesloten huwelijks-contract. Achttien regtbanken, van welke die van Munster het laatst, hebben er zich achtervolgend mede bezig gehouden.

Het Hoog Geregtshof van Berlijn heeft de familie van Manderscheid gecondemneerd, om de gevorderde som aan die van Arenberg uit te betalen; maar zonder de renten en met deeling der kosten, die, zegt men, ruim de helft meerder dan het betwiste kapitaal, beloopen, waardoor alzoo het Saxische spreekwoord op nieuw bevestigd wordt, dat men zijn proces winnende, zijn geld verliest.

ADVERTISSEMENTEN.

De Substituut Exploicteur bij het Geregtshof te *SURINAME*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 23sten December 1842, des voormiddags om *half negen* uré, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: *Jeck* of *Johannes*, *Frederik* of *Marquansa*, *Adjuba* of *Johanna*, *Jaba* of *Adriana*, *Jacobus*, *Johannes*, *Martha* of *Lucie* en *Sophia* of *Johanna*; aankomende den Boedel wijlen W. REIJKE.

Den Slaaf *Johannes*; aankomende J. F. C. LUIJTJES.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Graven Straat*, La. B No. 69; aankomende de kinderen van C. J. van DOVA.

Paramaribo, den 17 December 1842.

A. DE RANDAMIE,

(36594) Subt. Exploicteur.

⁂ In het Kerkgebouw der *Evangelische Luthersche Gemeente* zal voor de *Hervormde Christelijke Gemeente* GODSDIENSTOEFENING gehouden worden op den 26sten December, den IIden Kersdag, des voormiddags ten *half negen* ure, en op den 8sten Januarij des jaars 1843, mede ten *half negen* ure.

Paramaribo den 21 December 1842.

A. ROELOFSZ V. D. M.

☞ Op Maandag den 26sten dezer, (2e. Kersdag) zal bij de *Evangelische Luthersche Gemeente* de GODSDIENSTOEFENING, in plaats van des voormiddags ten *half negen* - des namiddags ten 4 ure gehouden worden.

§ § Overgegeven op den 18den dezer, § des ochtends ten 7 ure, eene *K O E*, die tegen betaling van Vanggeld en kosten, binnen *driemaal vier en twintig* uren, kan worden overgenomen door den genen welke zich op eene behoorlijke wijze als eigenaar doet kennen, bij

Den Directeur op 's Lands Grond *Bonifacus*,

M. J. GELDERLIN.

Paramaribo den 21 December 1842.

(36597) Heden oohtend ten *half vier* ure, behaagde het den Alwijzen, na een langdurig lijden, ons geliefd Zoontje JACOB JOHAN CHRISTIAAN, van ons te ontrukken, na slechts *negentien* maanden en *zeventien* dagen, in het bezit van zulk een dierbaar kroost geweest te zijn.

Elk Ouder besef dit voor ons zoo smartelijk gemis; doch het berusten in den goeden wil van den Allerhoogsten, troost ons in ons verlies.

Paramaribo, den 20 December 1842.

P. G. LABADIE.

A. W. F. LABADIE,

Geb. GREBBER.

(36539) BOOMRIJPE *BANANNEN*, te bekomen op de Plantaadjen *Mariënburg* en *Twijfelachtig*; — adres bij

H. A. TIRION qq.

F. J. BINZ

Heeft ontvangen per de *Harmonie*:

Een assortiment Stoffe en Lederen Dames, Meisjes en Kinder SCHOENEN, KLAKKEN, Heeren lastings LAARZEN en Grond SCHOENEN. (36542)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.